

РЕШЕНИЕ

№ 18152

гр. София, 05.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЙОАННА Н. СТАНЕВА

при участието на секретаря САНДРА ЕМ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от ЙОАННА Н. СТАНЕВА Гражданско дело № 20211110162355 по описа за 2021 година

Предявени са установителни искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД от „Т.“ ЕАД срещу „С.А.Г. Г.“ ЕООД, с искане спрямо ответника да бъде признато за установено, че същият дължи на ищеца следните суми: сумата от 513,40 лева, представляваща стойност на потребена без правно основание топлинна енергия за небитови нужди за периода от м.06.2018г. до м.04.2020г. за имот, находящ се в гр. София, *****, ведно със законната лихва от 29.06.2021г. до изплащане на вземането; сумата от 60,33 лева, представляваща мораторна лихва върху посочената главница за периода от 31.07.2018г. до 21.06.2021г.; сумата от 26,98 лева, представляваща стойност на потребена без правно основание услуга за дялово разпределение за периода от м.05.2018г. до м.02.2020г., ведно със законната лихва от 29.06.2021г. до изплащане на вземането; сумата от 5,41 лева, представляваща мораторна лихва върху посочената главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 21.06.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 23.08.2021г. по ч.гр.д. № 37876/2021г. на СРС, 161-ви състав.

Ищецът твърди, че между страните не е налице облигационно отношение (договор), поради което претендира посочените суми при твърдения за неоснователно обогатяване. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който ответникът оспорва предявените искове. Твърди, че не е потребил топлинна енергия за процесния период и имот, тъй като в имота нямало отоплителни тела и през него не преминавала сградна инсталация, поради което не се бил обогатил за сметка на ищеца с нейната стойност. Освен това за процесния период имотът бил отдаден под наем на трето лице, което го ползвало. На следващо място сочи, че в сключения с етажната собственост

договор било посочено изрично, че ответникът нямал качеството потребител и не дължал плащане на топлинна енергия за процесния имот, тъй като се бил отказал от доставката. Оспорва редовността на провеждането на ОС на ЕС, връчването на покана за плащане и за сключване на договор, както и получаването на фактури. Твърди, че с влезли в сила съдебни решения ищцовите претенции били отхвърлени за предходни периоди. Оспорва исквете за мораторна лихва като неоснователни с оглед недължимост на главниците и липса на покана. Моли съда да отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

За да бъде уважен предявеният иск ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: количеството на реално доставената топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; потребяването от страна на ответника на топлинната енергия, както и обогатяване на ответника, изразяващо се в спестяване на разходите за заплащане на стойността на ползваната през процесния период енергия.

Между страните няма спор, че за процесния имот и период не е налице писмен договор за доставка на топлинна енергия за небитови (стопански) нужди, какъвто е предвиден в чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ. Ето защо основателността на претенцията не се основава на наличието на такъв договор, а на извъндоговорното отношение, възникващо от обогатяването на определено лице със стойността на спестените разходи за заплащане на доставената топлинна енергия.

В конкретния случай с определението от 12.07.2023г., в което е обективизиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 05.10.2023г., съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните и обстоятелството, че ответникът е бил собственик на имота, находящ се в гр. София, ***** както и че между страните не е сключен договор за доставка на топлинна енергия за небитови нужди за този имот и период.

Горните обстоятелства се установяват и от приетия като доказателство Договор за покупко-продажба на търговско предприятие по чл. 15 ТЗ от 10.05.2012г., с който „С.А.Г.“ ЕООД е придобил правото на собственост върху множество недвижими имоти и МПС-та, в частност и самостоятелен обект в сграда с идентификатор ***** от жилищен комплекс от пет тела, със застроена площ от 67,62 кв.м., състоящ се от магазин и тоалетна, при съседни на магазина: *****

Представен е Протокол от ОС на собственици на апартаменти и магазини, намиращи се на адрес: гр. София, ***** от 17.05.2011г., с което е декларирано, че собственици на посочени в протокола обекти, включая и собственика на магазин № 37, не желаят да участват в топлофицирането на сградата, ползването на топлинна енергия и откриването на партиди. В т. 2.1. е посочено, че отклоненията за отопление и горещо водоснабдяване към посочени в протокола апартаменти, в тава число и магазин № 37, са трайно прекъснати от общите сградни инсталации на сградата. В т. 4 е посочено, че всички собственици декларират, че са съгласни да заплащат бъдещите дължими суми за топлинна енергия-

сградна инсталация, общи части и др. за описаните в протокола имоти, в това число и за магазин № 37.

Представен е и Протокол от ОС на собственици на апартаменти и магазини, намиращи се на адрес: гр. София, ***** от 20.02.2012г., на което е взето решение „На основание отговора на Министерство на икономиката, енергетиката и туризма на запитване от управителя на ЕС на ЖС- гр. София, *** г-жа Ж. отменяме решението на общото събрание от 17.05.2011г., с което декларираме, че сме съгласни да заплащаме бъдещите дължими суми за топлинна енергия- сградна инсталация, общи части и др. за имотите на: „САГ“ ЕООД с управител Мл.- магазини 32, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42; Сл.- маг. № 35; Д., Л.- ап. * „ВЕК Пр.“ ЕООД с управител Вл.- ап. 134, Сп. и Кр.- ап. 143, Т.- ап. 148, М. – ап. 155, Цв.- ап. 157, Д. и Р.- ап. 166“. Взето е решение считано от 01.10.2011г. дължимите суми за топлинна енергия- сградна инсталация, общи части и други да бъдат разпределяни между всички имоти.

Представен е Договор от 02.09.2011г., сключен между „Т.“ ЕАД и Етажните собственици на вход А и Б на адрес: гр. София, ж.к. *** с предмет присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа на гр. София при условията на решенията на ОС на етажната собственост, неразделна част от договора. В т. 2 от договора е посочено, че няма да се считат за потребители на топлинна енергия по смисъла на ЗЕ собствениците на следните имоти: Д. и Л.; „ВЕК Пр.“ ЕООД; Кр. и Сп.; Ив. И.; М.; Цв.; „САГ“ ООД за следните магазини №№ 32, 40, 41, и 42 във вход А и маг. №№ 36, 37, 38 и 39 във вход Б; Сл.; Д. и Р. В т. 4 от договора е посочено, че ЕС се задължава да заплаща дяловете от топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, общи части и други за имотите по т. 2 /апартаменти №№* 134, 143, 148, 155 и 157 във вход А, магазини №№32, 40, 41 и 42 във вход А, апартамент № 166 и магазини №№35, 36, 37, 38 и 39 във вход Б/.

Представен е и Договор за наем от 19.04.2017г., сключен между „С.А.Г.“ ЕООД и „В.“ ЕООД, с който е предоставен за временно и възмездно ползване следния недвижим имот- магазин № 37 в гр. София, ул. ***, бл. ***, УПИ II-62, кв. 104А, м. *.

Според цитираната по-горе разпоредба на чл. 149, ал. 1, т. 3 от ЗЕ, страни по формалния писмен договор за доставка на топлинна енергия са топлопреносното предприятие (ищецът) от една страна и небитовият клиент от друга страна. Легалната дефиниция, дадена в пар. 33а от ДР на ЗЕ определя понятието "небитов клиент" като клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Съгласно чл. 136, ал. 1 от ЗЕ, при присъединяване на клиент на топлинна енергия за небитови нужди, присъединителните топлопроводи и съоръженията към тях и абонатната станция се изграждат от и за сметка на клиента и са негова собственост. Според чл. 22, т. 3 от Наредбата за топлоснабдяването, топлопреносното предприятие включва в редовна експлоатация присъединителните топлопроводи и съоръженията към тях след изпълнение на техническите условия за присъединяване и при наличие на договор по чл. 149 и 150 от ЗЕ.

От така изложената правна уредба следва изводът, че небитовият клиент, който следва да бъде страна по формалния договор за продажба на топлинна енергия, е лицето, което ползва енергията за технологични нужди за присъединения към присъединителния топлопровод негов стопански обект. Сключването на формален договор за продажба на топлинна енергия представлява необходимо условие за започване на доставките на топлинна енергия към присъединения обект (чл. 22, т. 3 от НТ). Този договор обаче е срочен, тъй като съгласно чл. 6, ал. 1 от приложимите към процесния период ОУ на ищеца, договорите за доставка на топлинна енергия за стопански нужди се сключват за срок от пет години.

Следователно лицето, което се обогатява неоснователно за сметка на топлопреносното предприятие със стойността на доставената топлинна енергия е това, което е присъединило обекта си към топлопреносната мрежа без да сключи или без да поднови договора си за доставка на топлинна енергия за небитови нужди. Това лице ползва топлинната енергия за вече присъединения от него обект, без същевременно за него да съществува договорно задължение за заплащане на нейната цена. В тази хипотеза на облигационно правоотношение с извъндоговорен източник е от значение въпросът кой субект е следвало да сключи договор с ищеца за присъединения обект, а не кое лице фактически се намирало в присъединения имот през процесния период и се е възползвало от наличните в него топла вода и отопление. Възможно е имотът да е бил обитаван от собственика му, но също така и от друг субект по силата на договор за наем или заем за послужване, може да е бил посещаван фактически от различни лица (роднини, клиенти, посетители, служители и пр.), които с присъствието си в отоплението да са се възползвали от извършената от ищеца доставка. Възможно е фактическото ползване на топлинната енергия да няма конкретен субект, а отоплението да е било употребено за поддържане на температурата в имота, без той да е бил реално обитаван през процесния период. За третите лица, които се намират фактически в имота или го държат за своя наемодател или заемодател на облигационно основание, обаче, не възниква каквото и да било задължение да сключват договор с топлопреносното предприятие, нито те могат да отговарят спрямо топлопреносното предприятие за стойността на потребената в имота енергия на извъндоговорно основание. Същевременно собственикът на имота не може да се освободи от отговорност по предявения иск за неоснователно обогатяване като твърди и доказва, че други лица са включвали отоплителните тела в имота или са ползвали топла вода. Тези обстоятелства са без значение за производството, тъй като неоснователното обогатяване не възниква за кръга от лица, които фактически са потребили отдадената топлинна енергия, а за лицето, което е спестило разходите по заплащането ѝ, макар да е било правно задължено да сключи или поднови договора си за доставка и да заплаща доставената в имота топлинна енергия по установените цени. Т.е. пасивно легитимиран да отговаря по предявените иски е именно ответникът в качеството му на собственик на процесния имот.

Спорни по делото са въпросите относно обедняването на ищеца и обогатяването на ответника с цената на доставена топлинна енергия в процесния имот. По тези въпроси съдът намира следното:

От заключението на вещото лице по съдебно-техническа експертиза се установява, че отопляемата кубатура на маг. 37, състоящ се от търговска зала, тоалетна и антре, находящ се в жилищна сграда на бл. ***, вх. Б, ж.к. *- 1, е 195 куб.м. Вещото лице е посочило, че исковият период включва два отчетни периода: 2018г./2019г. и 2019г./2020г., за които фирмата за дялово разпределение е изготвила за потребителите на топлинна енергия в сградата на процесния адрес две изравнителни сметки, вкл. и за магазин № 37. За процесния магазин била разпределяна топлинна енергия само за сградна инсталация, а за периода 2019г./2020г. за БГВ било разпределяно потребление на топлинна енергия по норма за разход за един обитател. Експертът е уточнил, че в процесния магазин няма монтирани/свързани радиатори, както и не е отчитан водомер за топла вода, като са начислявани суми за сградна инсталация при отопляем обем на имота 195 куб.м. Вещото лице в проведеното съдебно заседание на 05.10.2023г. е заявил, че за отопление има само начислена сградна инсталация.

Съдът намира, че от представения по делото Протокол от проведено ОС на етажните собственици на адрес: гр. София, ж.к. *, бл. *** от 17.05.2011г. се установява, че отклоненията на инсталациите за отопление и горещо водоснабдяване към индивидуални обекти в ЕС, вкл. и магазин № 37, са трайно прекъснати от общите сградни инсталации на сградата, както и че останалите етажни собственици са се съгласили само те да заплащат към ищеца дължимите суми за топлинна енергия за сградна инсталация, общи части и др. за тези имоти, топлоподаването към които е изключено от сградната инсталация. Решено е още, че при промяна на обстоятелствата ЕС ще предприеме действия по изменение на договора с ищеца чрез сключване на анекс към него за преразпределение на дължимите суми за ТЕ.

По отношение на начислената топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване следва да бъде посочено следното. От събраните по делото писмени доказателства и от заключението на съдебно-техническата експертиза се установява по безспорен начин, че всички хранващи тръби от и към абонатната станция са били прекъснати и не достигат до процесния имот. В т. 2.1 от протокола от общото събрание на етажните собственици същите са удостоверили пред ищцовото дружество, че отклоненията на инсталациите както за отопление, така и за битово горещо водоснабдяване към изброените обекти, сред които е и магазин № 37, са били трайно прекъснати. По делото не са представени каквито и да било доказателства, от които да се установява, че в процесния имот има монтиран водомер, който да отчита потребената в него топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване. Напротив, от заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че в процесния магазин не е отчитан водомер за топла вода. Така по делото не се установява наличие на водомер в процесния имот, нито отклоненията на инсталациите за отопление и горещо водоснабдяване към магазин № 37 да са налични, т.е. не са налице предпоставки за начисляване на БГВ за периода 2019г./2020г.

Съдът намира, че по делото не е доказано, при доказателствена тежест принадлежаща на ищеца, при условията на пълно и главно доказване, че в исковия период магазин № 37 е бил приобщен към сградната инсталация за отопление и подаване на топла вода, поради

което не е доказано ответникът да е потребил топлинна енергия, т.е. не е установено обогатяване на ответника.

На следващо място, въз основа на така взетото решение на ЕС от 2011г. е бил сключен описания по-горе договор от 02.09.2011г. с „Т.“ ЕАД, с който страните са се съгласили, че топлинният товар на сградата е намален спрямо проектния, което влошава режима на работа на инсталацията. Със сключването на договора е изпълнено изискването на ЗЕ и Наредбата за топлоснабдяването собственик на обект в сграда – ЕС, да се откаже от потребление на топлинна енергия за имота си и да бъде изключен от сградната инсталация за топлоподаване за отопление и топла вода, като въз основа на самия договор между ищеца и ЕС само тези етажни собственици, които са останали да ползват топлинна енергия, са задължени лица за цената на топлинна енергия за сградна инсталация, но не и тези собственици, които не ползват топлинна енергия.

Относно представения протокол от ОС на ЕС от 20.02.2012г., с който е взето решение считано от 01.10.2011г. дължимите суми за топлинна енергия – сградна инсталация, общи части и др. да бъдат разпределяни между всички имоти съдът намира, че същият е непротивопоставим на страните по делото, доколкото не са наведени твърдения и не са ангажирани доказателства да е бил сключен анекс за изменение на договора от 02.09.2011г. въз основа на така взетото решение. Страните по договора са обвързани от сключения договор от 02.09.2011г., като не са въведени твърдения, респ. не са представени доказателства същият да е бил променен или прекратен преди или по време на исковия период.

Съдът намира, че договорът между ЕС и „Т.“ ЕАД представлява договор за заместване в дълг съгласно чл. 102, ал. 1 ЗЗД, по силата на който задължението за заплащане на стойност на топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, припадаща се на ответника, е преминало върху останалите етажни собственици в сградата. Именно те са задължени лица спрямо „Т.“ ЕАД.

С оглед на което съдът намира, че ответникът не е пасивнолегитимиран да отговаря по предявените искове, доколкото трето лице със съгласието на ищеца е поело задължението на ответника да заплаща дължими суми за топлинна енергия.

Предвид гореизложеното предявените установителни искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

С оглед отхвърлянето на иска за топлинна енергия следва да бъде отхвърлен и предявения иск за дялово разпределение, като следва да бъде добавено, че доколкото между страните няма сключен писмен договор, Общите условия на ищеца, предвиждащи, че таксите за дялово разпределение се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение не обвързват ответника. От друга страна – няма доказателства по делото ищецът да е заплатил тези суми на фирмата за дялово разпределение, още повече по делото се установи, че „Т.“ ЕАД е извършвала дяловото разпределение за процесния имот и период. Поради което не може да се приеме нито, че

ответникът се е обогатил със спестяване на такъв разход, нито, че ищецът е обеднял с направата или с дължимостта му. Поради това и на това основание искът за сумата от 26,98 лева, представляваща цена за извършване на услугата дялово разпределение е неоснователен, както и акцесорния такъв за мораторна лихва в размер на 5,41 лева.

По разноските.

При този изход от спора право на разноски има единствено ответникът по делото, който претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, като са представени и доказателства за сторените разноски- договор № 078499 от 02.10.2023г. С исковата молба е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ответника, което съдът намира за неоснователно, доколкото същото е в минималния размер, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 1 от НМРАВ. Поради което на ответника следва да се присъдят разноски в размер от 400 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.“ ЕАД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. София, *** срещу „С.А.Г. Г.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, *** искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че „С.А.Г. Г.“ ЕООД дължи следните суми: сумата от **513,40** лева, представляваща стойност на потребена без правно основание топлинна енергия за небитови нужди за периода от м.06.2018г. до м.04.2020г. за имот, находящ се в гр. София, *****, ведно със законната лихва от 29.06.2021г. до изплащане на вземането; сумата от **60,33** лева, представляваща мораторна лихва върху посочената главница за периода от 31.07.2018г. до 21.06.2021г.; сумата от **26,98** лева, представляваща стойност на потребена без правно основание услуга за дялово разпределение за периода от м.05.2018г. до м.02.2020г., ведно със законната лихва от 29.06.2021г. до изплащане на вземането; сумата от **5,41** лева, представляваща мораторна лихва върху посочената главницата за дялово разпределение за периода от 01.07.2018г. до 21.06.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 23.08.2021г. по ч.гр.д. № 37876/2021г. на СРС, 161-ви състав.

ОСЪЖДА „Т.“ ЕАД да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на „С.А.Г. Г.“ ЕООД сумата от **400** лева, представляваща сторените разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

